

✻ DE STER. ✻

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der Laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Zoo dan, gelijk door ééne misdaad de schuld gekomen is over alle menschen tot verdoemenis; alzoo ook door ééne rechtvaardigheid komt de genade over alle menschen tot rechtvaardigmaking des levens.

Paulus, sprekende over de schuld van Adam.

No. 20.	15 October 1912.	17de Jaargang.
---------	------------------	----------------

WEDERGEBOORTE.

(Vervolg van bladz. 294).

Nogmaals zij opgemerkt, dat wij bij alle drie der voorgaande beginselen in staat waren om zeer duidelijk de bedoelingen des Heeren om Zijne kinderen juist zulke en geen andere geboden te geven, te ontvouwen en na te gaan. Oppervlakkig beschouwd is dat echter met het derde beginsel, dat beginsel van den doop, namelijk, *niet* het geval. Wat toch heeft het water met onze zaligheid te maken, al is het dan ook bewezen dat werkelijk Jezus het zoo heeft ingesteld. En hierop moeten wij, eerlijk zijnde, bekennen, wij weten het niet. Wel kunnen wij onze gissingen maken, en die gissingen ook wel tamelijk goed met den bijbel en met de rede verdedigen, maar toch, wij staan hier voor een geheim waarin het ons als leden van de kerk althans, voorloopig nog niet is gegund om een heldere blik te slaan.

Het is ons bekend, dat toen Jezus zelve door Johannes werd gedoopt hij de merkwaardige woorden zeide: „aldus betaamt het ons alle gerechtigheid te vervullen.” (Matth. 3 : 15). Ook is ons bekend dat toen Jezus afscheid nam van Zijne leerlingen en Hij hen gebod om voort te gaan en Zijn Evangelie te verbreiden, Hij hen het uitdrukkelijke bevel gaf om den doop onder water te prediken en te bedienen (Matth, 28 : 19), terwijl Hij er aan toevoegde naar luide van het verhaal van Markus, dat een ieder die geloofd zoude hebben en g e d o o p t zoude zijn, zalig zoude worden. Het boek van Mormon spreekt eveneens in het tweede boek van Nephi over den doop als de weg tot zaligheid, en meerdere andere teksten kunnen worden aangehaald om te doen zien dat

het inderdaad geboden is. Dit alles lost, redelijk beschouwd, echter niet de vraag op, wa a r o m dien waterdoop is ingesteld, en wa a r o m die mede kan helpen tot de zaligheid.

Het water schijnt echter in de belangen der schepping altoos een groote rol te hebben vervuld. Toen de boosheid in oude tijden zoo verre was gekomen, dat de Heer zich genoodzaakt zag om het menschedom te verwoesten, besloot hij om een groote water-vloed over de aarde te doen komen, en toen de kinderen Israels de woestijn introkken en door de legers van den koning van Egypte werden achtervolgd, toen liet de Heer hen droogvoets door de Roode zee gaan. Van het eerste geval verhaald Petrus in latere dagen, en zegt ervan dat wij thans door het t e g e n b e e l d, den d o o p nu behouden worden. Iemand anders haalt het verhaal van de doortocht door de Schelfzee aan als een tegenbeeld van den doop. Jezus zelf, in het bovenaangehaalde gesprek met Nicodemus, legt er den nadruk op, dat iemand w e d e r o m geboren moet worden, en laat door het „wederom” zien, dat waar bij de eerste geboorte het water een groote rol speelt, daar is en behoort dat ook bij de tweede geboorte alzo te zijn.

Bovendien kunnen wij vaststellen dat in werkelijken zin het water in de schepping van zeer groote beteekenis is. Zonder water was het natuurlijk niet mogelijk dat iemand of iets op de aarde konde wonen en leven. Niet alleen nog is ieder schepsel dagelijks een zekere hoeveelheid water noodig om zijn leven in stand te houden, maar zelfs bestaat het menschelijk lichaam voor meer dan zeventig procent uit zuiver water. De dampkring of de ijle lucht om ons heen is eveneens met water als 't ware verzadigd, en zelfs de oppervlakte van de aarde is voor meer dan twee derde bedekt met water. Dit alles tezamen genomen is het gemakkelijk te zien dat de Heer meer dan duizend redenen kan hebben gehad, redenen die wij zonder twijfel in de toekomst in staat zullen zijn om te kunnen begrijpen, om ons de noodzakelijkheid op te leggen om onzen adem in het water voor een oogenblik af te doen snijden, om straks in het koninkrijk opnieuw een versche lucht in te ademen.

Wat dan de reden des Heeren ook moge zijn geweest, in elk geval is zeker, dat ons als inferieure schepselen, gehoorzaamheid past. Geen blinde gehoorzaamheid, — ons is volkomen het recht gegeven om daar waar wij in staat zijn om de bedoelingen des Heeren uit te vorschen, dit te doen, — maar toch gehoorzaamheid ook daar waar wij in sommige gevallen den zin des Heeren niet in elk opzicht in staat zijn om te kunnen begrijpen. Immers daar zijn bovendien nog zoovele raadselen, die zelfs door het tegenwoordige verlichte menschedom niet zijn opgelost. Neem als voor-

beeld slechts enkel het raadsel van den dood, alsmede het even groote raadsel van het leven. Wat de wetenschap ook heeft kunnen uitvorschen, — en de Heiligen der Laatste Dagen zijn groote voorstanders van het vooruitschrijden der wetenschap, en wenden op hunne beurt alle hunne zwakke pogingen aan om waar mogelijk mede te helpen om te leeren het ons omringende te begripen, — maar wat dan ook die wetenschap heeft kunnen ge-
waar worden in de laatst verlopen eeuw, zelfs deze eerste en laatste bewegingen en processen van het menschelijk bestaan zijn nog niet opgehelderd geworden. Niet enkel is dat het geval met de zaken van ons eigen bestaan. neen, daar is meer, daar is veel meer, en iedere schrede door ons verder gedaan in het Evangelie brengt ons meer van de geheimenissen Godes, geheimenissen van wier bestaan wij voor dat het Evangelie ons bereikte niet het flauwste begrip hadden. Daar is bijvoorbeeld het leerstuk der verzoening door Christus voor onze zonden teweeg gebracht. Of-
schoon wij ten diepste overtuigd zijn van het feit, dat werkelijk Christus voor onze zonden heeft geleden en gestorven is, daar neemt dat toch niet weg, dat ook in deze zaak een raadsel verborgen ligt, waarvan het ons tot heden nog niet is vergund den sluier op te lichten. En het is met deze zaken evenals met de moeilijkheden en de rampen der levens, dat wij den dichter na kunnen zeggen :

Niet nu, maar in een later tijd,
Allicht pas in de beetre baan,
Doorschouwen wij het doel van 't leed.
Pas dan, dan zullen wij 't verstaan.

Wij hechten daar den draad opnieuw,
Volenden wat wij vingen aan.
De Hemel lost daar 't raadsel op,
Ja, *daar*, daar zullen wij 't verstaan.

Toch is de wedergeboorte het beginpunt van ons leven. Wederom geboren uit water, maar ook, en vergeten wij dat niet bij onze prediking van de noodzakelijkheid van den waterdoop, wedergeboorte uit den geest. Die wedergeboorte, om een Orthodoxe uitdrukking te gebruiken, die het harte wederbaart, en daarin doet uitspruiten de zaden des eeuwigen levens, gebaseerd op de werken der rechtvaardigheid, die voortgevloed uit een gestadig koesteren van edele gedachten en edele woorden ten slotte een edel karakter kweeken; een karakter wat straks bij meerdere volmaking, en geleerd door de ondervindingen van dood en de

daaraan verbonden veranderde levensomstandigheden, in staat zal zijn om op te klimmen tot de verheerlijking en de verhooging in de eeuwige werelden.

Den Heiligen der Laatste Dagen zij derhalve nederige dankbaarheid op het gemoed gedrukt, dankbaarheid tot in de diepste roerselen van hun gemoed, voor het heerlijke voorrecht hen geschonken om geboren te zijn in dezen tijd, dat er van Gods wege de gelegenheid bestaat om in dit leven reeds op te klimmen tot een staat van volmaking, die voorheen zonder het Evangelie niet verkregen konde worden.

ONTSLAG EN BENOEMING.

Een eervol ontslag met dankzegging voor hetgeen door hen voor de zending alhier is gedaan geworden, is gegeven aan de volgende Ouderlingen:

George C. Nuhn, kwam aan den 30sten Maart 1910, en werd eerst naar de Groninger conferentie gezonden, alwaar hij werkte tot den 15den Juni 1911. Verplaatst zijnde van daar werd hij geroepen om verder te arbeiden in den Haag, alwaar hij verbleef tot 3 Januari dit jaar, op welken datum hij geroepen werd om naar Arnhem te gaan. In deze conferentie werkte hij tot het einde van zijne zending.

Heber T. Hall, kwam aan op 6 April 1910, en werkte eerst in de Rotterdamsche conferentie, van waar hij op 20 Februari 1911 verplaatst werd naar de Amsterdamsche conferentie. Na aldaar op onderscheidene plaatsen gewerkt te hebben werd hij op 25 Juni nogmaals terug geroepen naar de Rotterdamsche conferentie om de leiding op zich te nemen te Delft. Alhier verbleef hij tot den datum van zijn ontslag

Isaac. D. Stewart kwam aan op 30 Maart 1910, en was heel zijn zending door werkzaam in de Luiksche conferentie.

David E. Ostler kwam aan op 3 December 1909, en ook hij werkte heel zijn zending in de Luiksche conferentie, waarvan hem het grootste gedeelte van zijnen zendingstijd de leiding was opgedragen. Hij werd namelijk in deze verantwoordelijke positie aangesteld op 27 September 1910.

Om Br. Ostler als president der Luiksche afdeeling op te volgen, is aangesteld Ouderling Eli. S. Torsgreen.

ZIJNE MOEDER LIEFHEBBEN.

Van alle de liefden in de wereld is er geen eene die de liefde kan overtreffen van een groote jongen voor zijne moeder. Dat

is zuivere en edele liefde, en eerbaar in den hoogsten zin van het woord, voor beiden, zoowel voor de moeder als voor den zoon.

Ik bedoel hier niet de plichtmatige verhouding bestaande tusschen beiden, maar ik bedoel die liefde die een jongen galant doet zijn tegen zijne moeder, en tot iedereen durft te zeggen, dat hij inderdaad verliefd op haar is. Deze liefde staat het allernaaste tot de liefde der echtgenooten onderling, en er is niets in het leven van eene vrouw, wat haar met meerdere eer kroont dan deze tweede liefde; deze wijding tot haar van haren zoon. Nimmer nog heb ik ook eenen zoon gezien die den verkeerden weg opging, als hij in werkelijkheid veel van zijne moeder hield.

Iedereen mag verliefd kunnen worden op een jong en frisch uitzierend meisje, maar de man die galant tegen jonge dames is, kan zijne vrouw, wanneer zij op rijperen leeftijd is gekomen soms wel verwaarloozen, maar een zoon die zijne moeder waarlijk lief heeft gehad wanneer deze zich reeds op middelbaren leeftijd bevond, zal wanneer hij later zelf getrouwd is, blijken geven zijne vrouw evengoed te zijn blijven beminnen in de herfst haars levens, als dat hij deed toen zij nog jong was.

GODS ONFEILBARE LIEFDE.

Voor den Christen zoude iederen dag een dag van dankzegging zijn. Weinige zijn inderdaad de dagen, dat men den vinger niet op de een of andere zegening kan leggen als eene reden tot dankzegging. Zelfs te midden van verdriet en moeite kan altoos een sprank van licht worden waargenomen hetwelk de duistere wolken van een scheidt en blijdschap en hope schenkt aan het hart. Zoo wanneer wij ware Christenen zijn, dan zullen wij Gods liefde jegens ons niet kunnen betwijfelen, en wat ons tegen mag komen zal ons verschijnen als iets ons door Hem gegeven met het een of andere wijze oogmerk. Wij mogen in de verzoeking komen om te denken, wanneer de zware schaduwen des levens ons overkomen, of God in werkelijkheid wel iets om ons geeft, maar zoo wij in Hem willen blijven vertrouwen, dan zal de tijd zeker komen dat wij aan de andere zijde Zijne voorzienigheid duidelijk zullen kunnen opmerken, waarmede Hij ons steeds omringt. Wij kunnen niet altijd Gods raadselen verstaan. Koning David konde dat ook niet; hij gevoelde zich zeer dikwijls terneder gebogen en mismoedigd, maar vrede kwam tot zijne ziel en hij werd geleid om God te prijzen zelfs voor de moeiten en het verdriet hem overkomen.

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

De openbare vergaderingen van de Amsterdamsche conferentie zullen aldaar worden gehouden op Zondag 20 October a.s.

Drie vergaderingen zijn belegd, en wel des morgens 10 en des middags 2 uur in het gewone vergaderlokaal Wittenstraat 109; en des avonds 7 uur in de zaal van het gebouw Frascati, Oudezijds Voorburgwal 304.

Alle zendelingen leden en vrienden zijn vriendelijk uitgenoodigd.

BOEK VAN MORMON WEEK.

De vorige maand was het 85 jaar geleden, dat de engel Moroni aan den profeet Joseph Smith de platen ter hand stelde waarop de inhoud van het Boek van Mormon was gegraveerd. De juiste datum van deze gebeurtenis was 22 Sept. 1827. Door de kracht des Heeren vertaalde Joseph Smith dit uitnemende werk, waarna het der wereld werd aangeboden. Sedert dien is het vertaald geworden in menigerlei talen en is verspreid onder vele volkeren en natiën der aarde.

Ter herdenking van deze merkwaardige gebeurtenis is er eene zoogenaamde „Boek van Mormon-week” gehouden geworden door heel de zending heen, aanvangende den 18den September tot en met den 25sten. Alle de zendelingen, en velen van de leden der kerk hebben hun best gedaan om een aantal exemplaren van dit werk onder de menschen te verspreiden, met het gevolg, dat er 326 stuks zijn verkocht geworden, terwijl op het zelfde oogenblik dit werk de gelegenheid bood om aan honderden de getuigenis te geven van de waarachtigheid van het werk der laatste dagen.

Zondagavond den 22sten September werd de voortkoming van het boek in alle gemeenten herdacht, en genoten bij die gelegenheid de sprekers zoowel als de hoorders een bijzondere mate van den geest des Heeren.

De Heer heeft onze pogingen rijkelijk gezegend, en zonder twijfel zal er in de toekomst nog vele goede vruchten worden gezien van dit bijzondere werk gedaan.

Het boek toch is ongetwijfeld ook in handen gevallen van menigeen die oprecht van hart is, en hen komt de belofte toe: „wanneer gij deze dingen zult ontvangen, zou ik u willen vermanen, dat gij God, den Eeuwigen Vader in den naam van Christus zoudt vragen of deze dingen niet waarachtig zijn; en indien gij met een oprecht hart vraagt, en met een oprecht voor-nemen, en geloof hebt in Christus, zoo zal Hij de waarheid ervan aan u bekend maken door de macht des Heiligen Geestes.”

AANGEKOMEN.

23 September William M. Richardson van Salt Lake City, en William S. Hill van Wellington Utah, zijn aangekomen. Ouderling Richardson is de Amsterdamsche conferentie en Ouderling Hill, de Groninger conferentie als arbeidsveld aangewezen.

VERPLAATST.

De navolgende ouderlingen zijn als volgt verplaatst:

Thomas C. Hair van de Arnhemsche naar de Amsterdamsche, H. A. Thornock van de Groninger naar de Amsterdamsche, Franklin Lambert van de Amsterdamsche naar de Arnhemsche, Arthur Millicam van de Luiksche naar de Rotterdamsche, John E. Everett van de Amsterdamsche naar de Luiksche, en Rob. J. De La Mare van de Amsterdamsche naar de Arnhemsche conferentie.

EEN VRAAG.

Wat is u meer tot zingenot,
Tabak, of t heilig woord van God?
Wat wordt door u het meest begeerd,
Tabak, of 't geen Gods woord u leert?
Waar aan brengt gij meer ongestoord
Uw offers, — aan tabak of 't woord?
Wat geeft meer smaak voor uw gemoed,
Tabak? — Of smaakt Gods woord u zoet?
Weet gij het niet? — Beproof het vrij,
Verwerpt tabak en 't woord er bij,
En ziet dan wat u 't meeste raakt.
Dan weet gij wat u 't beste smaakt.
Is dan Gods woords u eenig zoet,
Omdat ge er Jezus in ontmoet,
O ziel, dan staan uw zaken wel,
Maar omgekeerd, is t vreeslijk spel.

Amsterdam

H. GROSSENBAGT.

Eene aangename huisvrouw houdt de eer vast, gelijk de geweldigen den rijkdom vast houden.

Eene schoone vrouw die van de rede afwijkt, is eene gouden bagge (neusring) in eene varkenssnuit.

KONING SALOMO.

IN ONS EIGEN ZENDINGSVELD.

Voor enkele weken terug was er te Delft eene vergadering gehouden door een predikant, die aldaar eene protestlezing hield tegen het Mormonisme. Op die vergadering waren ondermeer ook enkele van onze zendelingen aanwezig, en werd door hen beloofd dat binnenkort van wege de Heiligen der Laatste Dagen eveneens eene openbare vergadering zou worden gehouden, alwaar zoude worden getracht het Mormonisme in het ware licht te doen verschijnen.

Deze vergadering nu is de vorige week gehouden geworden. Op Woensdag 9 Oct. was een zaal gehuurd, en door middel van strooibilletten, alsmede advertenties was de bijeenkomst aangekondigd. Te 8 uur was de zaal geheel gevuld, en naar schatting ongeveer 250 menschen aanwezig. Met alle aandacht werden de onderscheidene sprekers gevolgd. Het eerste trad op Ouderling B. Tiemersma, die naar aanleiding van een en ander wat door den bewustén predikant in de vorige vergadering was gezegd geworden, zijne toehoorders in het bijzonder bepaalde bij het recht wat de Heiligen der Laatste Dagen hebben om evenwel als in den Bijbel ook in het Boek van Mormon te gelooven. Eveneens werd het onderwerp, de persoonlijkheid van God, een tijdlang besproken, waarna aan ouderling M. Barton het woord werd gegeven. Deze legde een een krachtige en schoone getuigenis af ten gunste van het volk in „de toppen der bergen”, wat door hem zoo veel te beter kon worden gedaan, dewijl hij jaren onder hen had geleefd. De laatste spreker was Zendingpresident R. W. Eardley, die enkele slotwoorden uitsprak, voorlezende eene persoonsbeschrijving van Joseph Smith.

Door het jonge koor der Delftsche gemeente alsmede door een kwartet van vier zusters uit Rotterdam werd een en ander opgeluisterd, en aan het einde was het merkbaar, dat vele oprechten van gemoed een beteren indruk van het Mormonisme hadden gekregen als gewoonlijk hen wordt voorgesteld, door de predikers der wereld, die ten opzichte van de Mormonen meestal niet veel Christusgeest aan den dag leggen. De lectuur, die aan het einde der zaal verkrijgbaar was gesteld, vond een drukke aftrek.

Nog werd gebruik gemaakt van de gelegenheid om vragen te stellen door een enkele der aanwezigen, dewelke echter uit den geest waarin die vragen werden gedaan ten duidelijkste blijkt gaf, niet bezielde te zijn met de gedachte om waarheid aan het licht te doen komen, maar daarentegen zijn vooropgesteld vooroordeel zeer duidelijk liet zien. Niettegenstaande dat werden toch zijne vragen in het kort maar ten genoegen van alle de aanwezigen door Ouderling Tiemersma beantwoord.

DESTER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
ROSCOE W. EARDLEY.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

ONS AFSCHIEDSLIED.

Als uit ons midden de een of andere zendeling vertrekt, is het meestal eene goede gewoonte onder de Heiligen der Laatste Dagen om hem een afscheidslied toe te zingen. Gewoonlijk gevoelen wij ons dankbaar gestemd voor al het goede wat door hem onder ons is volbracht geworden, en ofschoon scheiden pijn doet, en dat bij zulke gelegenheden meestal wordt ondervonden, vooral wanneer de zendeling een langen tijd onder ons heeft vertoefd, toch verlangen we om in zoo'n oogenblik onze harten onder dankzegging aan den Heer voor al het goede wat Hij ons door Zijnen dienstknecht heeft doen toekomen, te verheffen in lof tot Hem, van wien alle goede gaven en volmaakte giften nederdalen, en dat in dit geval meer in het bijzonder om op 't zelfde oogenblik den scheidenden een woord van dank en vaarwel toe te zingen.

Ofschoon wij nu in onze liederenbundel allerlei schoone en welluidende gezangen hebben die bij onderscheidene gelegenheden kunnen worden aangeheven, en zelfs ook eene die wij dan zingen, zoo kan echter niet worden gezegd dat dit vers namelijk Lied No. 133 zoo heel bijzonder toepasselijk is. Eigenlijk is enkel slechts de eerste regel van toepassing, namelijk, „Dat 's Heeren zegen op u daal.” 't Overige van het vers verplaatst ons in heel andere toestanden dan die op het oogenblik van het zingen, eigenlijk onze toestanden zijn. We weten dat door de samenstellers van onzen liederenbundel, dit vers overgenomen is uit de berijmde psalmen, en we kunnen het terugvinden in den 134sten Psalm in het Oude Testament. Zoo we ons even voor een oogenblik de moeite getroosten om die eens op te slaan, dan zullen wij versteld staan, dat wij zoolang een lied hebben gezongen, wat zoo min van toepassing was op de te bezingen zaak.

In den aanhef lezen we aldaar: „Een lied Hammaäloth, van David.” Dat vreemde woord, „Hammaäloth” wil zeggen bedevaartslied. Onder het oude volk van Israëel werd dit lied gezongen wanneer ze ter bedevaart gingen naar Jeruzalem waar de Tempel stond, of het „heiligdom”. „Ziet”, — zoo klinkt het in het tweede vers, — „looft den Heere, alle gij knechten des Heeren, gij

die alle nachten in het huis des Heeren staat." Daarmede werden de Priesters en Levieten bedoeld, die een geregelden dienst onderhielden, zoowel des nachts als des daags in den tempel, of eer de tempel er was in den tabernakel. Als er nu van uit de verschillende stammen ter bedevaart trokken naar de Heilige Stad, dan was dit lied hun zang, om daarmede het plechtige van het oogenblik aan te duiden.

Ofschoon nu ook wij zonder twijfel doordrongen zijn van het ernstige van onzen tijd, en van de boodschap die door de dienst-knechten des Heeren over de aarde wordt gedragen, zoo kunnen wij toch duidelijk opmerken dat er voor ons eigenlijk niet de minste aanleiding bestaat om dien bedevaartzang van het aloude Israël na te zingen wanneer ons een broeder die wij lief hadden gaat verlaten, en waar er zooveel oorspronkelijke zangen zijn gemaakt voor onzen tijd en in overeenstemming met onze toestanden, zoo hebben wij geprobeerd om een klein versje samen te stellen wat geheel gezongen kan worden op de statige psalmwijze van ons lied No. 133 waarvan de woorden, met uitzondering van den eersten regel geheel zijn gewijzigd, en bevelen wij dat vers in het vervolg aan onze broeders en zusters aan wanneer de gelegenheid zich daartoe mocht voor doen.

Hier zijn de woorden :

Dat 's Heeren zegen op u daal'
Zijn gunst des Hemels u bestraal',
Dat Hij u leid' waar gij ook gaat,
En steeds uw wegen gadeslaat.

Weest rein en goed! — een knecht van God.
Onthoudt dat steeds bij heel uw lot,
Dan zien w' u weer, wat ook gebeurt,
Het oog dus droog en niet getreurd,

„OMMEKEER”,

door E. W. ÖBESOR.

Vervolg van bladz. 272.

HOOFDSTUK XIII.

Een jaar was voorbijgegaan sedert de stille maar ernstige bruiloft van Preston en Ruth. Een jaar, vervuld met onvermengde vreugde voor beiden. Hij had een nieuwe en betere positie verkregen bij de maatschappij alwaar hij in betrekking was, en zij had hare krachten en talenten aangewend om van hare woning het liefelijkste plekje in heel de wereld te maken. Zijne

liefde voor haar en de hare voor hem was gegroeid, en gedurende twaalf lange maanden had niet een enkele wolk hun levenspad verduisterd.

Nu juist een paar dagen geleden was de ooievaar er langs gekomen en had in zijne vlucht een pakje naar beneden gelaten wat juist in hunne woning was terecht gekomen en toen zij het openden bleek het te bevatten een klein knaapje met groote bruine oogen, en dikke mollige knuistjes. Als de man neerblikte op vrouw en kind, dan welde alle de vadervreugde die rechtvaardig opwelt in het hart van ieder vader wanneer hij voor t eerst zijn eerstgeborene aanschouwt, dan welde al die vreugde ook op in het hart van dezen vader. Zijn liefde voor de vrouw die de moeder van zijn kind was geworden, en daarvoor door de voorhoven des doods was gegaan, vermeerderde, en als in een visioen was het dat hij de toekomst ontwaarde van het, — zijn — kind. Daar was in zijne verbeelding eene verbindende lijn die het voor tijd en eeuwigheid te zamen verbond. Eeuwigheid? Neen, de ouderling die hen tezamen had verbonden had van de eeuwigheid geen gewag gemaakt, maar toch hoopte hij daarvan het beste. Zulk eene liefde als er tusschen hun tweeën bestond moest duren tot in alle eeuwigheid.

„Het is nu acht dagen geleden,” zoo zeide Ruth, „sinds onze kleine geboren is geworden. Zullen wij hem nu niet laten doopen?”

„Hem laten doopen?” De gedachte scheen hem pijn te doen. Iets in heel zijn wezen scheen daartegen in opstand te komen. Den doop beteekende voor hem vergiffenis van zonden, en hoe kon dat kleine onnoozele kind, die zuigeling die daar zichzelf nog onbewust aan zijn moeders borst lag, gezondigd hebben. Hij wenschte zijne vrouw echter op dit oogenblik in het minste geen pijn te doen en hij antwoordde haar daarom: „lieve, een paar dagen kan in het minst geen verschil maken, laat ons die zaak dus niet bespreken totdat de baker van de vloer is,” en hiermede was de zaak voorloopig verschoven.

Een paar weken later, nadat de baker ontslagen was, zaten ze tezamen in hun eigen woonkamer opnieuw voor de open haard die eene aangename warmte verspreidde. De moeder hield de voetjes van de kleine naar het vuur gekeerd om dezelve te verwarmen, en de vader trachtte de eerste kleine glimlach op te vangen, toen zij opnieuw de doopkwestie ter sprake bracht.

„Lieve! zoo zeide hij, tot dusver is er aan onzen huwelijksheaven nog geen enkele wolk verzezen. Wij zijn ongewoon gezegend geweest. En ook is het mijn wensch niet, dat deze zaak eene vervreemding tusschen ons tot stand zal brengen, maar je herinnert je dat je een paar weken geleden ook deze zaak ter

sprake hebt gebracht en sedert dien tijd heb ik deze dingen ernstiger dan in heel mijn leven overdacht, en het schijnt mij bijna heiligschennis te wezen deze kleine onschuldige en reine schepseltjes te doopen. Christus wijze van doen schijnt mij veel heiliger en schooner te zijn. Herinnert gij u niet, hoe hij de kleine kinderen in zijne armen nam en hen zegende en zeide: „Verhindert hen niet om tot Mij te komen, want dezulken is het Koninkrijk der Hemelen!”

„Ja”, — antwoordde de vrouw, „dat is waar, maar zijn wij niet altoos geleerd geworden dat ieder kind besmet is met de allereerste zonde?”

„Ons mag zoo geleerd zijn geworden” zei haar man, „maar is het daarom waarheid? Mijn godsdienst leert dat de verzoening van Jezus Christus ons allen verlost van de eerste overtreding van Adam. Of zooals onze goede bijbel zegt, „Even als allen in Adam sterven, zoo zullen allen in Christus levend gemaakt worden”. Lieve beteekent dat niet dat wij *allen* daarin begrepen zijn, zoowel gij als ik en ons klein dierbaar kindje daar op jou schoot?”

Gij en ik, wij beminnen deze kleine met heel ons hart. Wij zouden alles er voor willen doen wanneer het hem tot voordeel zou kunnen strekken, maar zou jij het willen verdoemen tot een eindeloze pijniging?”

„O neen, duizendmaal neen,” antwoordde de moeder, „dat weet je wel.”

„Zou je dan denken dat God dat zou willen doen?” Jou liefde voor dat kind is de grootste die de wereld kent. Jij, mijn lieve, zooals zoovele andere moeders meer, je gingt door de poorten des doods om hem het leven te geven. Je zoudt hem verplegen wanneer hij ooit ziek mocht worden. Je zoudt hem willen voeden al moest je het ook uit je eigen mond besparen. Zoo daar ooit een schaduw van schande op hem zou mogen vallen, dan zou jij in die schaduw willen staan om hem te beschermen. Je zoudt je eigen leven af willen leggen om het zijne te kunnen redden. En toch is jou liefde nog overtroffen door die van God den Vader, want Zijne liefde is de volmaakte liefde. Zei hij niet, „Schoon een moeder haar kind mocht verzaken, zoo zal Ik nog Mijn volk niet verlaten?”

Zouden we dan niet dien grooten Vader vreezen en liefhebben wiens groote liefde volmaakt is?”

„Ja maar” — zoo vroeg Ruth, — „is dan niet de doop in de plaats gekomen van de besnijdenis?” En je weet, dat in aloude dagen alle kinderen werden besneden.”

„Niet alle kinderen. Alleen zij die van het mannelijke geslacht

waren, en dat was voor een heel ander doeleinde. Die ceremonie had het oog op de vermeerdering van Abrahams nakomelingschap, totdat ze zouden worden als het zand dat aan den oever der zee is. 'De doop is voor een heel andere zaak, namelijk de vergiffenis der zonden, en jij net zoo min als ik geloof in de bodem van je ziel, dat dit kleine onschuldige wezentje eenige zonde heeft, niet waar?'

„Neen”, — zoo zei ze, — „inderdaad ik geloof ook niet in de bodem van mijn hart dat mijn kind met eenige zonde is bevlekt.’

„Laat mij je iets voorlezen, iets zeer schoons uit het Boek van Mormon:

„Luister naar de woorden van Christus, uw Heer, uw Verlosser en uw God. Die gezond zijn hebben den medicijnmeester niet van noode, maar die ziek zijn. Kleine kinderen nu zijn gezond, want zij zijn niet in staat om zonde te bedrijven, en daarom is de vloek van Adam van hen weggenomen in Mij, zoo dat dezelve geene macht meer over hen heeft.” Daarom mijn zoon weet ik dat het eene ernstige bespottung voor God is als wij kleine kinderen doopen. Kleine kinderen zijn levend gemaakt in Christus van voor de grondlegging der wereld.’

• „Voor mij mijn lieve is dat het woord van onzen ons liefhebbenden Vader, en ik zou willen hopen dat jou dat juist zoo zaagt als ik het doe, en laat ons de kleine nemen en laten hem inzegenen in den naam van Christus en door een dienstknecht van Hem op dezelfde wijze als dat Jezus hem zelf zoude zegenen.”

„Ik geloof ook dat dat een betere wijze van doen is, — antwoordde zij „en ik berust gaarne in jou wensch in deze zaak. Heb je niet gezegd dat Harvey ons spoedig wilde bezoeken?’

„Ja, hij komt hier de volgende week.’

„Welnu, je weet, het was Harvey die John tot jou geloof bracht, en laat Harvey nu ook onze kleine inzegenen.’

„Best, dat zou aardig wezen. Ik zal naar den bisschop van onze gemeente gaan en een en ander met hem in orde brengen.”

HOOFDSTUK XIV.

Drie jaren waren er voorbij gegaan sedert dat Preston Jr. een naam had gekregen, en sinds zijne aankomst was er een andere kleine door de ooievaar bij gebracht in het huis van Malin. Geen kwestie was toen meer verzezen wat met hem gedaan zou worden. Op heel gewone wijze was hij medegenomen naar de getuigenisvergadering en aldaar was hem een schoone zegening gegeven.

Op zekeren avond toen Prestou naar huis terug keerde over-

handigde Ruth hem een brief. De brief droeg het onheilspellende merk, Return in 10 days to 67 East So. Temple Str. Salt Lake City, Utah. (Na 10 dagen terug naar 67 Oost Zuid Tempelstraat Salt Lake City, Utah.) Hij aarzelde een oogenblik alvorens den brief te openen, maar daarna trok hij de enveloppe stuk, las de inhoud zwijgend en gaf hem toen aan zijne vrouw, en ook zij las den brief.

„En zult gij gaan?” vroeg ze.

„Wel, ik kan immers niet kind,” — was zijn antwoord.

„Je bent een Mormoon niet waar,” — vervolgde zij.

„Zekerlijk,” — gaf hij tot bescheid.

„En eene van de gewoonten van jelui kerk is voor een man om een gedeelte van zijn tijd door te brengen in de wereld, als hij geroepen wordt om het Evangelie aan anderen te prediken, niet waar?”

„Dat is weliswaar regel, maar soms zijn er een en ander omstandigheden die dat onmogelijk maken, of liever gezegd oppervlakkig beschouwd onmogelijk maken voor een man om te gaan. Bijvoorbeeld, als ik nu zou gaan dan zou jij en de kinderen alleen moeten blijven voor ten minste twee jaren lang. De meeste van de Mormoonsche vrouwen zijn gewillig om dat te doen, maar natuurlijk aangezien jij niet een lid van de kerk bent kan dat van jou niet worden verwacht.”

Zij antwoordde, „Maar jij, jij bent een lid van de Mormoonsche kerk. Als zoodanig ben je onderworpen aan hare leerstellingen. Preston, ik heb je altoos lief gehad en veel van je gehouden, zooals je weet, maar ik zou toch vreezen niet een man lief te kunnen hebben die geen zedelijke moed genoeg bezat om te doen datgene wat hij dacht dat recht en goed was. Ik ben geen Mormoon, maar ik ben jou vrouw, en ik heb je lief, en omreden ik je lief heb zal ik je altoos willen blijven helpen. Ik vind het goed dat jii op je zending gaat. Niet alleen vind ik het goed, maar sedert ik gevoel dat het een plicht is, die je schuldig bent aan je kerk, verlang ik zelfs dat je zult gaan. En waar ben je naar toe geroepen?”

„Naar Nederland,” zoo las hij.

„Dus naar dat kleine koninkrijk, dat aangename land van Hollanders en dijken, en onder een volk zoo vriendelijk en herbergzaam, — ten minste men heeft mij altoos zoo verteld,” — merkte zij op.

Allicht heeft hij nimmer geweten, hoeveel moed zijn klein lief vrouwtje uitte, toen zij zeide dat het haar eigen wensch was dat hij gaan zou. Afgescheiden te leven van haar man die haar nog dierbaarder was dan haar eigen leven, om de verantwoordelijkheid van het verzorgen van haar tehuis op eigen schouders

te nemen, waarschijnlijk zelfs met geldelijke moeilijkheden te kampen te zullen hebben, en honderd andere dingen meer die het gevolg van hunne scheiding zouden zijn, dat alles was voorzeker voor haar geen lichte zaak. Zij hielp hem echter heend door de dagen van zijne toebereidselen met een licht hart en een glimlach op haar gelaat, en het was niet dan nadat de trein R. had verlaten, dat ze haar gevoel in een vloed van tranen lucht gaf.

HOOFDSTUK 15.

Preston moest eerst naar Salt Lake City. Het was de gewoonte voor alle de zendelingen om eerst door het huis des Heeren te gaan, hetwelk is opgericht in de toppen der bergen, om terzijde gezet te worden, een zegening te ontvangen en te luisteren naar enkele weinige korte en aangewezen instructies, waarvan de hoofdinhoud uitmaakte dat iedereen geroepen was om zijne volle verplichtingen te volbrengen, en een echte edele man zoude zijn, vervuld met geloof, gebed, energie en liefde, en beziel met het doel om het Evangelie te prediken, het zuivere Evangelie van onzen Heer, zonder vreeze.

Toen Preston in den Tempel was, vroeg een der dienstknechten des Heeren hem aldaar, „Broeder Malin, waar is uw vrouw?”

Preston vertelde in 't kort de geschiedenis van zijn huwelijk alsmede het feit dat zijne vrouw geen lid van de kerk was, en voegde een woord van lof erbij dat zij al dadelijk zoo gewillig was geweest om de huiselijke verplichtingen heelemaal op zich te nemen.

„Broeder Malin,” zoo zeide des Heeren dienstknecht, en zag Preston recht in de oogen, „ik zeg u in den naam des Heeren, dat zoo gij op uwe zending gaat, en daarin uw volle verplichtingen na wilt komen, zooals de geest des Heeren deze verplichtingen aan u zal verduidelijken, dan zal uwe vrouw eene getuigenis erlangen van het Evangelie terwijl gij afwezig zijt, en zij zal gereed zijn het Evangelie aan te nemen als gij terugkeert”.

Deze profetie brandde op Prestons ziel. Het was datgene waarop hij zijne verlangens had gezet. Dat deed oude hoop en moed in hem ontwakken.

Deze zegening die hij had ontvangen was hem heilig, en vervulde hem met hoop en moed, en hij geloofde vast en nam zich voor dat in zooverre het van hem afhankelijk was, dan zou ieder ding wat tot hem gezegd was geworden vervuld worden. En als hij langzaam en met eerbied den heiligen tempel verliet, dan keerde hij in zijn geest terug naar de tweede droom die hij had gehad toen hij als een jongen daar terneder lag op de open prairie.

(Wordt vervolgd).

EÉN SLECHTS.

Doorkerf één draad: uw parelsnoer
Strooit al zijn rijkdom langs den vloer;
Ontstem één snaar: uw harp moet zwijgen;
Verwrik één steen: de boog verzet;
Eén stootje in de alarmtrompet,
En duizend zwarte zorgen stijgen!
Eén donkre wolk verbergt de zon;
Eén dwaasheid opent u een bron
Van leed, dat zich geen hart verbeeldde;
Eén vonk ontsteekt, wat niemand bluscht;
Eén wensch verstoort de gansche rust;
Eén ééne erinn'ring elke weelde;
Eén smet bederft geheel een kleed;
Eén wroeging werkt, wat niemand weet;
Eén oogenblik baart eeuwige smarte;
Eén spaak, gebroken, breekt het wiel;
Eén enkel denkbeeld doodt een ziel;
Eén enkel woord verscheurt een harte.

N. BEETS.

Ik verlang vrijheid van gedachte en van geloof, om beide te kunnen doen zooals mij goeddunkt. Het doet iemand zoo goed niet gedwongen te worden. Het is volstrekt geen bewijs dat iemand niet een goed mensch zoude zijn, al dwaalt hij ook in godsdienstige zaken.

JOSEPH SMITH.

INHOUD.

Wedergeboorte (vervolg van blad. 294)	Blz. 305	Aangekomen	Blz. 311
Ontslag en Benoeming	" 308	Verplaatst	" 311
Zijne moeder hefhebben	" 308	Een vraag	" 311
Gods onfeilbare liefde	" 309	In ons eigen Zendingsveld	" 312
Conferentie-Aankondiging	" 310	Ons afscheidslied	" 313
Boek van Mormon-week	" 310	„Ommekeer” (vervolg van blz. 272)	" 314
		Eén slechts	" 320

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B.

Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der

Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50,

Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00. — Per exemplaar 10 cent.